

If I Can't Dance

Geadviseerd subsidiebedrag: € 0

Gevraagd subsidiebedrag: € 375.000

Over de instelling

Stichting If I Can't Dance, I Don't Want To Be Part Of Your Revolution, (hierna: If I Can't Dance) noemt zich een productie- en onderzoekscentrum voor performance. Zij is een schakel tussen opleidingsinstituten en residenties aan de ene kant, en presentatie-instellingen, musea, theaters en productiehuisen aan de andere kant. Het genre van de *performing arts* wordt hier breed opgevat. Performances kunnen plaatsvinden binnen de muren van een museum, een theater, op een catwalk, een concertpodium of in een nachtclub. Een rode draad in de performances van If I Can't Dance vormt het maatschappelijk engagement. If I Can't Dance beschouwt performance als een kritische en emancipatoire beweging. Het is al vijftien jaar haar missie om de praktijk van deze *performing arts* te ondersteunen en te ontwikkelen.

Subsidieadvies

De aanvraag voldoet aan de eisen als bedoeld in artikel 3.44 van de Regeling op het specifiek cultuurbeleid.

De Raad voor Cultuur adviseert Stichting If I Can't Dance, I Don't Want To Be Part Of Your Revolution geen subsidie toe te kennen.

If I Can't Dance werkt met kunstenaars die vaak al gerenommeerd zijn binnen het genre. Een ontwikkeltraject voor jonge talenten gaat in 2021 van start maar de plannen hiervoor zijn nog nauwelijks uitgewerkt. Wel wordt er onderzoek verricht naar het genre van de *performing arts*, een uitgewerkte artistieke visie zit daar echter niet achter. If I Can't Dance ontplooit een veelheid van activiteiten, maar een focus op de ontwikkelfunctie wordt gemist. Daarbij heeft If I Can't Dance geen educatie- of participatieprojecten, en voldoet zij momenteel aan geen van de codes.

Beoordeling

Artistieke/inhoudelijke kwaliteit van de kernactiviteiten

Om kunstenaars te begeleiden die performance als medium willen verkennen, werkt If I Can't Dance met verschillende programmalijnen. Talentontwikkeling is er daar een van, maar vormt zeker geen kernactiviteit. De activiteiten van If I Can't Dance zijn ondergebracht in tweejarige programma's, die telkens een ander maatschappelijk relevant thema hebben. Daarbinnen worden gemiddeld vier gerenommeerde kunstenaars

uitgenodigd om een performance te ontwikkelen ('commissions'), en krijgen gemiddeld vier onderzoekers de opdracht een performance in theoretisch of historisch perspectief te plaatsen ('research projects'). De raad ziet en waardeert de kwaliteit van deze themaprogramma's in de afgelopen periode, al stelt hij vast dat lang niet alle performances zo onderscheidend waren als If I Can't Dance claimt – bij Veem in Amsterdam en BAK in Utrecht worden vergelijkbare performances gepresenteerd.

De begeleiding van If I Can't Dance bestaat uit reflectie en onderzoek maar ook productionele ondersteuning. Zo organiseert zij twee openbare events, en mag het publiek tussentijds try-outs en openbare repetities bijwonen. De instelling heeft zelf geen presentatieplek maar garandeert wel dat de performances opgevoerd kunnen worden. Ook verzorgt zij van elk van de producties een publicatie.

Daarnaast ontplooit If I Can't Dance nog een handvol andere werkzaamheden met betrekking tot performance art. Zij werkt aan archivering, organiseert publieke programma's, doet aan expertisebevordering en ontwikkelt een programma rond de geschiedenis van het Mickery Theater. Binnen dit brede palet was talentontwikkeling volgens de instelling het ondergeschoven kind, maar vanaf 2021 komt daar verandering in met het 'Young Practice Programme'. Het is de bedoeling dat jonge makers dan in dialoog met de 'commissions' en de 'research projects' een nieuwe performance ontwikkelen en presenteren. De raad kan uit de aanvraag niet opmaken waaruit de begeleiding van If I Can't Dance zal bestaan bij dit programmaonderdeel.

Al met al concludeert de raad dat If I Can't Dance met liefde en gedrevenheid de belangen van de performance als kunstvorm behartigt. Maar in haar enthousiasme maakt zij geen duidelijke keuzes. Zij wil een netwerkorganisatie, een sectorinstituut, een discussieplatform, een producent, een archief en een ontwikkelinstelling tegelijk zijn. Voor een kleine organisatie met weinig publieksinkomsten en zonder eigen huis vindt de raad dat een onhaalbare kaart.

Vernieuwing

If I Can't Dance heeft een vrij conventionele organisatie met een weinig vernieuwende werkwijze. Het meest vernieuwend is zij in haar omgang met het performance-erfgoed. Door archieven te ontsluiten en kunstenaars in aanraking te brengen met performance art uit het verleden, kan er een gesprek op gang komen over de eigen artistieke drijfveren.

Waar het om talentontwikkeling gaat, ontbreekt het aan vernieuwende ideeën. Hetzelfde geldt voor de plannen met betrekking tot marketing en communicatie. Omdat If I Can't Dance geen eigen presentatieplek heeft, is men geneigd 'mee te liften' op de communicatie van de uiteenlopende gastinstellingen. De raad denkt dat zij hier actiever het voortouw zou moeten nemen, teneinde een duidelijker eigen identiteit te ontwikkelen. De instelling plaatst zichzelf nu in een artistiek isolement, waar de

performancekunsten erbij gebaat zouden zijn uit de niche tevoorschijn te treden.

Eerlijke beloning en gezonde bedrijfsvoering

If I Can't Dance volgt voor alle functies de richtlijn functie- en loongebouw presentatie-instellingen beeldende kunst. Dit geldt ook voor zzp'ers. Er is een WA-verzekering, een ongevallenverzekering, een verzuimverzekering en een pensioenverzekering voor het vaste personeel. De periodieken worden ontleend aan de cao Toneel & Dans.

De organisatie heeft een goede balanspositie en lage risico's. De personeelskosten zullen met ingang van de nieuwe periode toenemen als de talentontwikkelingsactiviteiten hun beslag krijgen. De begroting is hierop aangepast, de toelichting is realistisch. Hierbij wordt wel uitgegaan van hogere subsidie-inkomsten. De raad mist een risicoanalyse bij tegenvallende inkomsten.

Bevordering van educatie en participatie (inclusief publieksbenadering)

Op het gebied van educatie wil If I Can't Dance vanaf 2021 een Talentlab opzetten in samenwerking met CBK Zuidoost in Amsterdam, specifiek op het gebied van performances in de beeldende kunst. Deze plannen bevinden zich nu nog in een pril stadium en worden in de aanvraag nauwelijks uitgewerkt.

Voor het overige is educatie bij If I Can't Dance zuiver gericht op het kunstvakonderwijs. Er wordt gewerkt met Dutch Art Institute (DAI) – een Masteropleiding voor beeldende kunst – en de School voor Nieuwe Dansontwikkeling (SNDO) – een Bacheloropleiding voor dans en choreografie. Vanaf 2022 komt daar DAS Theatre bij – een Masteropleiding voor theater.

Op het gebied van participatie vindt de raad de ambities van If I Can't Dance erg bescheiden. De publieksbenadering laat men als gezegd over aan de gastinstellingen. Voor 2021 heeft If I Can't Dance het voornemen een communicatiemedewerker aan te trekken. Er wordt geen beleid ontwikkeld op de andere domeinen.

Geografische spreiding

If I Can't Dance is een nomadische organisatie zonder eigen vaste presentatieplek. Hoewel zij van plan is vanaf 2021 een pand in Amsterdam te betrekken, is If I Can't Dance voorlopig sterk afhankelijk van de samenwerking met andere organisaties in de Metropool Regio Amsterdam. In de aanvraag worden CBK Zuidoost, Bijlmer Parktheater en Not Yet Shebang genoemd. Voor het onderzoeksprogramma betreffende archivering van performance art gaat If I Can't Dance een samenwerking aan met de Appel en LIMA in Amsterdam en de universiteiten van Amsterdam en Maastricht.

Al met al is If I Can't Dance vooral zichtbaar in de hoofdstad en te weinig in de rest van Nederland om van een instelling met nationale uitstraling te kunnen spreken. Internationaal is de impact van deze instelling verhoudingsgewijs zelfs groter dan nationaal, met presentaties in Tate Modern in Londen, Reina Sofia in Madrid, Moma in New York en Lacma in Los Angeles.

Toepassing Fair Practice Code

If I Can't Dance reflecteert matig op de Fair Practice Code. De verschillende onderdelen van de code worden kort aangestipt en er worden geen doelen geformuleerd. Voor de beloning van personeel en freelancers zie 'Eerlijke beloning en gezonde bedrijfsvoering'.

Toepassing Governance Code Cultuur

If I Can't Dance past het raad-van-toezichtmodel toe. Zij zegt de code te onderschrijven, maar in de toelichting geeft If I Can't Dance weinig inzicht over het functioneren van deze raad. Hoe belangenverstrengeling wordt vermeden, hoe het rooster van aan- en aftreden eruit ziet, hoe de taakverdeling met de directie is geregeld, dergelijke zaken mist de raad om de toepassing van de code te kunnen beoordelen.

Toepassing Code Diversiteit en Inclusie

If I Can't Dance past de code tot dusver niet toe, en zij is zich hier ook van bewust. Met name op het gebied van de eigen organisatie en het publiek dat de presentaties bezoekt, kan If I Can't Dance nog een flinke diversificatieslag maken. De performende kunstenaars zelf hebben over het algemeen wel diverse achtergronden, maar hier missen vaak nog de Nederlandse kunstenaars met een migratie-achtergrond.

In de toelichting op de codes toont If I Can't Dance zich zelfkritisch, en formuleert ze duidelijke en haalbare ambities om de eigen instelling en het beoogde publiek diverser en inclusiever te maken.